

JOYLAND

STEPHEN KING

ဂျိုလင်းလန်
လင်းခန့်
(ဘာသာပြန်သုဉ်း)

မိတ်ဆက်

‘စတီဖင်ကင်း’ကို အနောက်တိုင်းတွင် ‘သည်းထိတ်ရင်ဖိုဇာတ်လမ်းများ၏ ဘုရင်’ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ့အကြောင်းကို ကြားဖူးသည့် လူများလည်း ရှိမည်။ မကြားဖူးလျှင်တောင် သူ့ဝတ္ထုများကို ရိုက်ကူးထားသည့် ရုပ်ရှင်များကိုတော့ ကြည့်ဖူးကြမှာ မလွဲပေ။ သူသည် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဇာတ်လမ်းများဖြင့် အဓိက နာမည်ကြီးသော်လည်း သိပ္ပံဆန်းကြယ်၊ စုံထောက်၊ ဒရာမာ ဝတ္ထုအမျိုးအစားများကိုလည်း လက်ရာမြောက်စွာ ဖန်တီးနိုင်သည့် စွယ်စုံရ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယနေ့အထိ သူ့စာအုပ်များကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ သန်း ၃၅၀ ကျော် ရောင်းချခဲ့ရပြီး ရုပ်ရှင်များ၊ ဇာတ်လမ်းတွဲများ၊ တီဗွီရှိုးများနှင့် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများအဖြစ် တင်ဆက်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် လက်ရှိတွင် လုံးချင်း ဝတ္ထု ၅၄ အုပ်နှင့် ဝတ္ထုတို ၂၀၀ နီးပါး ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုကို ရိုက်ကူးသော ရုပ်ရှင်ပေါင်း လက်ရှိတွင် ၄၃ ကားရှိပြီး အချို့မှာ အော်စကာဆုများ ဆွတ်ခူးရရှိသည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူ ရရှိခဲ့သော စာပေဆု အရအတွက်များမှာလည်း အလွန်များပြားလှသည်။ လက်ရှိတွင် မဂ္ဂဇင်းပင်တိုင် ဆောင်းပါးရှင်၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ၊ အဆိုတော်၊ ဂီတပညာရှင်၊ တီဗွီအစီအစဉ် ထုတ်လုပ်သူ အစရှိသည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိသော်လည်း သည်းထိတ်ရင်ဖို စာရေးဆရာအဖြစ် နာမည်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

စတီဖင်ကင်းကို ၁၉၄၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်

နိုင်ငံ မိန်းပြည်နယ် ပေါက်လန်းမြို့တွင် မွေးသည်။ ငယ်စဉ်က သူ့အဖေ သည် စီးကရက်ဘူး သွားဝယ်မည် ဆိုကာ အိမ်မှ ထွက်သွားရာမှ ပြန်မလာ တော့ဘဲ မိသားစုကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သူနှင့် သူ့ညီလေး ဒေးဗစ်ကို ငွေကြေးကျပ်တည်းစွာဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပြီး ဝစ္စကိုဆင်၊ အင်ဒီယားနား၊ ကွန်နတီကတ် အစရှိသော မြို့များသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ ငယ်စဉ်က သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ရထားကြိတ်ခံရကာ သေဆုံးသွားသည်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသည်။ သည်အဖြစ်က သူ့ကို စိတ်ဒဏ်ရာ ရစေခဲ့သဖြင့် နောင်အခါ အကြမ်းစား သည်းထိတ်ရင်ဖို ဇာတ်လမ်းများ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်ဟု သူ့မိသားစုများက မှတ်ချက်ချခဲ့သော်လည်း ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ကင်း၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း On Writing စာအုပ်တွင်တော့ ထိုအကြောင်းကို မဖော်ပြခဲ့ပေ။

ယခုဝတ္ထု Joyland ကို ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပြီး Hard Case Crime စာအုပ်တိုက်မှ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်သည် ၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွက် Goodreads Choice Awards Best Mystery & Thriller ဆုအတွက် လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် Edgar Award for Best Paperback Original ဆုအတွက် လည်းကောင်း၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် Anthony Award for Best Paperback Original ဆုအတွက် လည်းကောင်း ဆန်ခါတင် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။

သည်ဇာတ်လမ်းတွင် ကစားကွင်း၌ အလုပ်လာလုပ်သော ဒက်ဗင်အမည်ရှိ ဆယ်ကျော်သက် လူရွယ်လေးတစ်ယောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်များကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်တွင် ပါဝင်သော ကစားကွင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အသုံးအနှုန်း၊ အခေါ်အဝေါ်များ

ကို ယခုခေတ် ကစားကွင်းများ၌ သုံးချင်မှ သုံးပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထို အခေါ်အဝေါ်များ အတွက် စာရေးဆရာ ဝိန်းအန်ကီဆာ၏ The Dictionary of Carny, Circus, Sideshow & Vaudeville Lingo စာအုပ်ကို ကိုးကားခဲ့ သည်ဟု ဆိုသည်။

(၁)

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဆောင်းတွင်းကာလ ဖြစ်သည်။ ဟက်ဗန်းစ်ဘေးမြို့တွင် ကျွန်တော်နေထိုင်သော မစ္စက်ရှော့ပ်လော၏ တိုက်ခန်းတွဲများမှာ ကမ်းခြေတွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကားတစ်စီး ရှိသော်လည်း ရက် အတော်များများတွင် ဂျှိုင်းလန်းသို့ လမ်းလျှောက်၍သာ သွားလေ့ ရှိသည်။ သည်လို သွားသည်ကသာ သင့်တော်မည်ဟု ထင်သည်။ တကယ်လည်း သွားလို့ ရသည်။

စက်တင်ဘာလ အစောပိုင်းတွင်တော့ ဟက်ဗန်းစ်ဘေး ကမ်းခြေသည် ကျွန်တော့်စိတ်တိုင်းကျ လူသူခြောက်သွေ့ ကင်းမဲ့လှနီးပါး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုဆောင်းတွင်း ကာလသည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်တော့ အလှဆုံး ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အနှစ်လေးဆယ်လောက် ကြာသွားလျှင်တောင် သည်အတိုင်းပြောနေမိမှာပင်။ ပြီးတော့ ထိုအချိန်က စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ လည်း ဘာမျှ မရှိဟု ပြောရမည်။

ပထမဆုံး အချစ်က ချိုမြိန်တတ်သည်ဟု လူအများက တွေးတတ်သည်။ သို့သော် ပထမဦးဆုံး ခိုင်မာစွာ တွယ်ငြိမိသည့် အချစ်လောက်တော့ မ ချိုမြိန်ဟု ဆိုကြသည်။ သည်အကြောင်းကို ပေါ့ပ်နှင့် ကန်းထရီးသီချင်း

ထောင်ပေါင်းများစွာ၌ ကြားဖူးကြပေမည်။ အရူးလုပ်ခံရလို့ အသည်းကွဲခံရ
တယ် ဘာညာ စသဖြင့်ပေါ့လေ။ ပထမဆုံး အသည်းကွဲရခြင်းသည် အမြဲ
တစေ အနာကျင်ရဆုံးနှင့် နာလန်ပြန်ထူလာဖို့ အနှေးကွေးဆုံး ဖြစ်သည်
သာမက ပျောက်ကင်းရန် ခက်ခဲသည့် အမာရွတ်ကိုလည်း ထင်ကျန်စေရစ်
ပြန်သေးသည်။ ယင်းသို့ ဆိုလျှင် သည်အဖြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာကများ
ချို့မြဲနိုင်စေပါသနည်း။

(၂)

စက်တင်ဘာလကုန်၍ အောက်တိုဘာလထဲ ဝင်စပြုလာသောအခါ ကယ် ရိုလိုင်းနားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ကောင်းကင်ယံသည် ကြည်လင် နေလျက် မနက် ခုနစ်နာရီမှာပင် လေက ပူနွေးနေတတ်သည်။ ထိုအချိန် တွင် ကျွန်တော်သည် ဂျာကင်အပါးတစ်ထည် ကောက်စွပ်ကာ အင်္ကျီစကို ခါးမှာ ကျပ်နေအောင် ချည်ရင်း နေထိုင်ရာ ဒုတိယထပ် တိုက်ခန်းမှ ထွက်၍ အပြင်ဘက်ရှိ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ သည်မြို့နှင့် ဂျိုင်းလန်းကစားကွင်းက သုံးမိုင် ကွာဝေးသည်။ လမ်းခရီး တစ်မိုင်ခွဲလောက် အရောက်တွင် ဘက်တီ၏ မုန့် ဖုတ်ဆိုင် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်သည် ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံး မှတ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်မှ ပူပူနွေးနွေး ခရိုင်းဆန်ပေါင်မုန့် နှစ်ခုကို ကျွန်တော် အ မြဲ ဝယ်စားတတ်သည်။

ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နေလျှင် သဲပြင်ပေါ်မှာ ထင်ဟပ်နေသည့် ကျွန် တော့်အရိပ်က အနည်းဆုံး ပေနှစ်ဆယ်လောက် ရှည်သည်။ ဖယောင်းစက္ကူ ဖြင့် ထုတ်ထားလင့်ကစား ပေါင်မုန့်နံ့ကြောင့် အစာမျှော်နေသော စင်ရော်ငှက်များက ကျွန်တော့်ခေါင်းထက်မှာ ရစ်ဝဲနေတတ်ကြသည်။ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ရေပေါ်ထင်နေသည့် ကျွန်တော့်အရိပ်နှင့် စင်ရော်ငှက် ငါးကောင်လောက်တော့ ပုံမှန် ရှိတတ်သည်။

သို့သော် ထိုနေရာတွင် အနေကြာလာသည့် နောက်ပိုင်း၌ ဟက်ဗန်းစ် ဘေးတွင် ဘာစင်ရော် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေခြင်း မ

ရှိတော့ချေ။ နွေရာသီကုန်ဆုံးသည်နှင့် တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေသလိုလို၊ ဒီရေတတ်လာလျှင်တော့ ကျွန်တော့်အရိပ်သည် ရေပြင်ပေါ် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဟာပိုင်အီကျွန်းအက ကနေသယောင်ယောင်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်သည့် အချိန်က ထိုနေရာတွင် မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင် ရှိနေခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ သိပ်လည်း သေသေချာချာ မမှတ်မိတော့။

ကစားနည်း ပေါင်းစုံ၊ မီးရောင်စုံဖြင့် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသော ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဂျိုင်းလန်းကစားကွင်းနှင့် မြို့လေးကြားရှိ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် နွေရာသီ အပန်းဖြေ နေအိမ်များ တန်းစီနေသည်။ အိမ်အများစုမှာ ငှားရမ်းခ ဈေးကြီး၍ အလုပ်သမားနေ့ ကျော်သွားပြီးနောက် မြုန်းစားကြီးဆိုသလိုပင် ပိတ်သွားကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ အစိမ်းရောင် သစ်သားရဲတိုက်ကြီး တစ်ခုနှင့် တူသော အကြီးဆုံး အိမ်ကြီးတစ်လုံးသာ မပိတ်ဘဲ ကျန်သည်။

ထိုအိမ်ကြီးဆီ ဦးတည်နေသည့် လူသွားလမ်းကျယ် အတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားလျှင် ပင်လယ်မြက်စိမ်းများ ပေါက်နေသော ဖြူလွလွ သဲပြင်ဆီ ရောက်သွားသည်။ ထိုလမ်းသည် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ ချထားသော အိမ်ခြံဝင်းနှင့် ထိစပ်လျက် ရှိသည်။ လူသွားလမ်းကျယ် အဆုံးမှာတော့ အစိမ်းရောင် တောက်တောက် ထီးကြီးတစ်လက်ဖြင့် အရိပ်မိုးထားသော ပျော်ပွဲစားထွက်သည့် စားပွဲတစ်လုံး ချထားသည်။ ထိုထီးရိပ်ထဲတွင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဘေ့စ်ဘောဦးထုပ် တစ်လုံး ဆောင်းကာ ဂွီးချဲပေါ်ထိုင်နေတတ်သည်။

အပူချိန် ခုနစ်ဆယ် ဒီဂရီလောက် တရိပ်ရိပ် တပ်နေသော မွန်းလွဲပိုင်းလို အချိန်မျိုးမှာပင် ကောင်လေး၏ခါးမှ ခြေဖျားအထိ စောင်တစ်ထည် ဖုံးလွှမ်း

ထားတတ်သည်။ ကောင်လေးသည် ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဟု ထင်သည်။ မဟုတ်လျှင်တောင် ခုနစ်နှစ်ထက်တော့ ပိုကြီးလိမ့်မည် မထင်။ ဂျက်ရက် ဆဲလ် တယ်ရီယာအမျိုးအစား ခွေးကလေး တစ်ကောင်လည်း သူ့ဘေးနား၊ သို့မဟုတ် သူ့ခြေရင်းနားမှာ လှဲနေတတ်သည်။ အမျိုးသမီးကတော့ ကျောမှီ ခုံရည်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ တစ်ခါတလေ စာဖတ်နေတတ်သည်။ သူမ သည် များသောအားဖြင့် ရေပြင်ဆီသို့သာ ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ ထို အမျိုးသမီးက တော်တော်လှသည်။

ကျွန်တော် အလုပ်သို့ သွားသည့်အခါများ သို့မဟုတ် အလုပ်မှ ပြန်လာ သည့်အခါများတွင် သူတို့ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။ ကောင်လေးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည် လက်ပြ နှုတ်ဆက်တတ်သော်လည်း သူမကတော့ အစပိုင်းတွင် ပြန်နှုတ်မဆက်ချေ။

၁၉၇၃ ခုနှစ်သည် အိုပီအီးစီ ဆီသင်္ဘောများကို ကုန်သွယ်မှု ပိတ်ပင်ထား သော နှစ်၊ သမ္မတ ရစ်ချတ်နစ်ဆွန်က သူသည် လူဆိုးတစ်ဦး မဟုတ်ဟု ကြေညာသော နှစ်၊ အက်ဒွပ် ဂျီ ရော်ဘင်ဆင်နှင့် နိုဝယ်လ် ကောင်းဝက်ဒ် တို့ ကွယ်လွန်သောနှစ် ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်သည် ကျွန်တော် ဒက်ဗင်ဂျူးစ်၏ အနာဂတ် မဲ့သော နှစ်လည်း ဖြစ်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိ ကျွန်တော်သည် တကယ့်ကို ရည်မှန်းချက် ကြီးမားသော လူပျိုကာလသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင် သမျှမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီက သုံးစုံ၊ ဂျော်ကီ ဘောင်းဘီတိုက လေးစုံ၊ ရေဒီယို အကောင်းကြီး ရှိသေးသော ဖိုတ်အမျိုးအစား ကားအဟောင်း တစ်စီး၊ ကြေကွဲနေသော နှလုံးသားတစ်ခုနှင့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်ကူးများသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစကားလုံးများက နားထောင်လို့တော့ အကောင်းသားပဲ မဟုတ်လား။

(၃)

ကျွန်တော် အသည်းခွဲသူက ဝမ်ဒီကီးဂန် ဖြစ်သည်။

သူမက ကျွန်တော့်လို လူမျိုးနှင့် မတန်ပါ။ သူမနှင့် ကျွန်တော်၏ အဆုံးသတ်ကို ရောက်ဖို့ တော်တော်တော့ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ မရောက်လာတာထက် စာရင် နောက်ကျတာကမှ ပိုကောင်းသေးသည် ဟူသော စကားလိုပင် သူမနှင့် လုံးဝ မဆုံတွေ့ခဲ့တာထက်စာရင် တွေ့ပြီး ချစ်ခဲ့ရတာကတော့ တော်ပါသေးသည်။

သူမက နယူးဟန်ပ် ရှိုင်းယားပြည်နယ် ပို့စ်မောက်မြို့က ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က မိန်းပြည်နယ် ဘားဝစ်မြို့ တောင်ပိုင်းက ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ကျကျ ပြောရလျှင် ကျွန်တော်နှင့် သူမက ဘေးချင်းကပ် မြို့တစ် မြို့စီမှ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နယူးဟန်ပ်ရှိုင်းယားတက္ကသိုလ်တွင် သူမနှင့် ကျွန်တော် တတွဲတွဲ ဖြစ်ခဲ့သည်က စသည်။ တကယ်တော့ စတွေ့ခဲ့သည်က မောင်မယ်သစ်လွင် ကြုံဆိုပွဲမှာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်များ ချုံမြိန်ဖွယ်ရာ ကောင်းလိုက်သလဲ၊ ပေါ့ပင်သီချင်းလေးတွေထဲက အတိုင်းပင်။

သူမနှင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်နှစ်လောက် ကြာအောင် ဘယ်နေရာသွား သွား၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် မခွဲမခွာ အတူရှိခဲ့ကြသည်။ ကိစ္စတစ်ခုက လွဲလျှင် အရာရာကို အတူတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကိစ္စကား သူမရော ကျွန်တော် ပါ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်ကြရသော ချာတိတ်များ ဖြစ်နေကြခြင်း ပင်။ သူမက စာကြည့်တိုက်မှာ၊ ကျွန်တော်က ကော်ဖီဆိုင်မှာ အသီးသီး အလုပ်ဝင် လုပ်ကြသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၏ နွေရာသီ ကာလအတွင်း ထို

အလုပ်များ လုပ်ရန် အခွင့်အရေး ကိုယ်စီ ရခဲ့ကြသဖြင့် ဝင်လုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံက လောက်လောက်လားလား ရသည် မဟုတ် သော်လည်း အတူ အလုပ်လုပ်ခွင့် ရခဲ့သည်က တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်စရာ ဖြစ်သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ဝမ်ဒီက သူမ၏ သူငယ်ချင်း ရီနီးနှင့် အတူ တော်စတွန်မြို့၌ ဖိလင်းအမည်ရှိ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့် ရကြသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို အသိပေးတော့လည်း ထိုကိစ္စကို ညှိနှိုင်းလို့ ရခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်က ယူဆခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က -

‘ငါ့ကို ထားခဲ့တဲ့ နေရာကိုကျ ကြည့်ပါဦး’

ဟု ပြောတော့ -

‘နင်လည်း လိုက်လာခဲ့လို့ ရတာပဲကို၊ ငါလည်း နင့်ကို ရူးမတတ် လွမ်းနေ ရမှာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဗ်ရယ်၊ ငါတို့ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ တော့ ခွဲနေရမှာပဲ’ဟု သူမက ပြောသည်။

သည်လို စကားမျိုးက မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ကြမ္မာဆိုး၏ ရှေ့တော်ပြေး နိမိတ် လက္ခဏာမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ သူမကလည်း ကျွန်တော့်အတွေးကို မျက်နှာပေါ်က တစ်ဆင့် မြင်လိုက်သလိုမျိုး ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး ကျွန် တော့်ကို နမ်းသည်။ သူမက -

‘အနားမှာ မရှိတာကလည်း သံယောဇဉ်ကြိုးကို ပိုခိုင်မာစေအောင် လုပ် သလိုပါပဲကွယ်၊ ပြီးတော့လည်း ငါ့အတွက် နေရာတစ်ခု နင့်နှလုံးသားမှာ သေချာလာတာနဲ့အမျှ ဒီလို နေရတာကို နင် အသားကျသွားမှာပါ’ဟု ပြောသည်။

သို့သော် ထိုစကားကို ပြောနေချိန်တွင် သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မနေပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း လုံးဝ အသားမကျခဲ့ချေ။

ကျွန်တော် သူမကို ဖုန်းဆက်သည့်အခါတိုင်း အခန်းဖော်တွေ များလှသည်ဟု သူမ ပြောသည်။ အားလပ်ချိန် နည်းလှသည်ဟု ပြောသည်။ တကယ်တော့ ဒီလို ပြဿနာမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်ပဲလေ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသွားစေနိုင်သည့် အတိတ်နေ့ရက်တွေ အကြောင်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောမိကြချေ။ ပြောမည် ကြံတိုင်းလည်း သူမက အမြဲလို ဖျက်ပစ်တတ်သည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း အတင်းအကျပ် စကားလမ်းမကြောင်းတော့။ ဘုရားရေ... ကျွန်တော် သိပ်ကို သဘောထားကြီးခဲ့တာပါကလား။ အကယ်၍ ပြောများ ပြောမိလျှင် ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု မကြာခဏ ဆိုသလို အံ့အားသင့်စွာ တွေးမိသည်။ အခုတော့ သဘောကောင်းလွန်းသော ယောက်ျားပျိုများမှာ မိန်းမလှတို့ကို မပိုင်ဆိုင်တတ်မှန်း နောက်ကျမှ သိခဲ့ရသည်။ အခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ခါသေဖူးသဖြင့် ပျဉ်ဖိုး နားလည်သွားခဲ့ပြီ။

(၄)

ကော်ဖီဆိုင်ကြမ်းခင်းအား မနားတမ်း သုတ်လိုက်၊ ညစ်ပတ်နေသော ပန်းကန်များအား ပန်းကန်ဆေးစက်ထဲ ထည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော နွေရာသီ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုအခါ ကောလိပ်သည် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲဆောင်ထားနိုင်စရာ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့ပေ။ တောင်ပိုင်းရှိ ဘော်စတွန်မြို့တွင် ပျော်ပါးလို့ မဆုံးနိုင်သော ဝမ်းဒီနှင့်လည်း မိုင်ခုနစ်ဆယ် လောက် ဝေးနေသေးသည်။ ကျွန်တော့်တွင်လည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်စရာ အလုပ်တစ်ခု လိုအပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သည်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဖို့က လွဲ၍ ဘာကိုမှ မျှော်လင့်မနေတော့ချေ။

ဖေဖော်ဝါရီလ နှောင်းပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ရွှေ့လျားစက် ခါးပတ် ခုံပေါ်တွင် တစ်ယောက်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရာတစ်ခု ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်ချလာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် နေ့လယ်စာ အနေဖြင့် ထိုနေ့ အတွက် အထူးစီစဉ်ထားသည့် မက္ကဆီကန် ဘာဂါနှင့် အာလူးချောင်း ကြော် ဖြစ်ဟန်တူသော အစားအစာကို ကမန်းကတန်း စားရင်း ‘ကယ်ရီ လိုင်းနား လူနေမှုဘဝ’မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်နေခဲ့ပုံ ရသည်။ ထိုသူက စာအုပ်ကို လင်ပန်းနှင့်အတူ ထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်က ပန်းကန်များ သိမ်းဆည်းရင်း ကောက်ယူထားလိုက်သည်။ များသောအားဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို အမှိုက်ပုံး ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေ့ ရှိသော်လည်း ဖတ်စရာတစ်ခု ရတာပေါ့ဟု သဘောထားကာ ထိုစာအုပ်ကို လွှင့်မပစ်တော့ဘဲ ဘောင်းဘီ နောက်ဘက် အိတ်ထဲ ခေါက်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုစာအုပ် အကြောင်းကို

မေ့သွားသည်။ ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်၍ ဘောင်းဘီလဲသော အချိန်တွင်မှ ထိုစာအုပ်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖုတ်ခနဲ ကျလာသည်။

ထိုမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့သောသူသည် အလုပ်အကိုင် ခေါ်ယူသည့် ကြော်ငြာနေရာများကို စက်ဝိုင်းဝိုင်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ထိုသူသည် ထိုအလုပ်များနှင့် တစ်ခုမှ အံ့မဝင်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး သည်အတိုင်း ထားရစ်ခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ စာမျက်နှာ၏ အဆုံးနားရှိ စက်ဝိုင်းဝိုင်း မထားသော ကြော်ငြာတစ်ခုက ကျွန်တော့်အာရုံကို ဖမ်းစားသွားသည်။ ပထမဆုံး စာကြောင်းကို စာလုံးကြီးများဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ ‘နိဗ္ဗာန်ဘုံလို နေရာမျိုးမှာ အလုပ်လုပ် လိုပါသလား’တဲ့။

ရည်းစားကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်ရွံ့သည့်စိတ်က အချိန်တိုင်း စိုးမိုးနေသဖြင့် သုန်မှုန်နေတတ်သော ကျွန်တော့်လို အသက်နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ် အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ သည်ကြော်ငြာက ‘ဂျိုင်းလန်း’ဟုခေါ်သော ထိုနေရာတွင် အလုပ်သွားလုပ်ရ ကောင်းမလားဆိုသည့် စိတ်ကူးမျိုး ပေါ်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုကြော်ငြာပါ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့သောအခါ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်လာပြီး လှမ်းခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ပတ်လောက် ကြာသောအခါ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာသို့ လိပ်မူထားသော အလုပ်လျှောက်လွှာ တစ်စောင်စာတိုက်ပုံးထဲ ရောက်လာသည်။ စာထဲတွင် နွေရာသီကာလ အတွက် အချိန်ပြည့် လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ရမည်ဟု ထင်သည်။ အစောင့်တို့ ဘာတို့တော့ ဟုတ်ဟန်မတူချေ။ တရားဝင် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တော့ လိုပေမည်။ အင်တားဗျူးလည်း ဝင်ရပေလိမ့်မည်။ လာမည့် နွေဦးကာလတွင် မိန်းပြည်နယ်ရှိ အိမ်သို့ တစ်ပတ်လောက် ပြန်နေရမည့်အစား ထိုအလုပ်ကို လုပ်လို့ရသည်။ အနည်းဆုံး

တော့ ဝမ်ဒီနှင့် အချိန်ဖြုန်းမည် ဟူသော စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော် ရန် တစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ရမည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ရေမြေတွေ သိပ်ခြားနားနေမည် မဟုတ်တော့။

ထိုအကြောင်းကို ဝမ်ဒီကို ပြောပြတော့ သူမက -

‘အင်တာဗျူး သွားဖြေကြည့်လေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့တော့ ကောင်းမှာပါ’ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်က -

‘နင်နဲ့ အတူရှိရမယ် ဆိုလို့ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းမှာပါ’
ဟု ပြန်ပြောမိသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို ခြေဖျားထောက်ပြီး နမ်းကာ -

‘နောက်နှစ်အတွက် အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်ကွယ်’
ဟု ဆိုသည်။

သူမ နောက်တစ်ယောက်များ တွေ့နေသလား။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာ ပါ။ သို့သော် သူမ တွေ့တော့ တွေ့နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လောင်းရဲ သည်။ သူမ တက်နေသည့် ဘွဲ့လွန်လူမှုဗေဒ အတန်းကပဲ ဖြစ်ရမည်။ သူမ သူငယ်ချင်း ရီနီးစိန့်ကလဲယားကတော့ သိပေလိမ့်မည်။ ရီနီးကို ကျွန်တော် မေးရင်တော့ ပြောချင် ပြောပြပေလိမ့်မည်။ ရီနီးက သည်လိုကိစ္စမျိုးဆို သိပ် ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်လား။ သူမအနေဖြင့် ကွယ်ရာမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ မဟုတ်တရုတ် ကိစ္စကို အပြစ်လျော့ဖို့ ဘုန်းတော်ကြီးဆီ သွားပြီး ဝန်ခံတာ တော့ လုပ်ခဲ့မှာပဲဟု ကျွန်တော် လောင်းရဲသည်။ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေနေ အခွင့်အရေးရလျှင်တော့ အသစ်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိပ်ရာ ထဲ ရောက်တတ်ကြပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ပဲ ပြောမှာ မဟုတ် လား။

အချစ်ဦးနှင့်သာ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းသွားကြသူတွေ ရှိလား၊ မရှိလားတော့ ကျွန်တော် သေချာ မသိပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့အချစ်ဦးကို နာကြည်းမိဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အခုထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်နေရာများ လွဲချော်မှားယွင်းနေသလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာများလိုအပ်ချက် ရှိနေသလဲ ဆိုသည်ကို သိချင်မိဆဲ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကျွန်တော့် အသက် ခြောက်ဆယ် ရှိပြီ။ ဆံပင်တွေလည်း ဖြူနေပြီ။ ကျွန်တော့်တွင် ဆီးကျိတ်ကင်ဆာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သက်သာပျောက်ကင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ဝမ်ဒီကီးဂန်အပေါ် ကျွန်တော် အကောင်း မမြင်နိုင်သည့် အကြောင်းရင်းကို သိချင်စိတ်တော့ သည်ကနေ့အထိ ဖျောက်လို့ မရခဲ့ချေ။

(၅)

ဘော်စတွန်မြို့ ကယ်ရိုလိုင်းနားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းသို့ သွားသော ‘ဆောက်သန်နာ’ဟုခေါ်သည့် ရထားကို ကျွန်တော် စီးခဲ့သည်။ ထိုရထားက စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ သိပ်မကောင်းသော်လည်း ဈေးတော့ ပေါသည်။ ထို့နောက် ဝီလ်မင်တန်မြို့မှ ဟက်ဗန်းစ်ဘေးမြို့သို့ ဘတ်စ်ကား စီးရသည်။

ကျွန်တော် အင်တာဗျူး ဖြေရသည့်သူက ဂျိုင်းလန်း ကစားကွင်း၏ အလုပ်အကိုင်ရေးရာဌာန အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဖရက်ဒ်ဒင်းန့် ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်နှင့် ကြက်ခြေနီ အသက်ကယ်ဆယ်ရေး လက်မှတ်ကိုကြည့်ကာ မိနစ်ငါးဆယ်ခန့် အမေး၊ အဖြေ လုပ်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော့်အား ပလတ်စတစ် တံဆိပ်ပြားလေးတစ်ခု ထုတ်ပေးသည်။ ထိုတံဆိပ်ပြား၌ လည်တွင် ချိတ်ရန် ကြိုးတစ်ချောင်း ပါသည်။ ‘ဧည့်သည်’ဟု ရေးထိုးထားသည့် ထိုတံဆိပ်ပြားပေါ်တွင် နေ့စွဲ တစ်ခုနှင့်အတူ ခွေးစုံထောက် စကူဘီဒူးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသော မျက်လုံး ပြာနှင့် ဂျာမန်သိုးထိန်း ခွေးတစ်ကောင် ပြုံးဖြဲနေသည့်ပုံ ကာတွန်းရုပ် တစ်ရုပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ ဒင်းန့်က -

‘ကစားကွင်းထဲ တစ်ခေါက်လောက် လမ်းလျှောက်ကြည့်လိုက်လေ၊ ကယ်ရိုလိုင်းနား ရဟတ်ကြီးကို စီးချင် စီးကြည့်ပေါ့၊ စီးစရာတွေ အတော်များများ က အပြီးမသတ်ရသေးပေမဲ့ ဒီတစ်ခုကတော့ ရပါတယ်၊ ငါ ခွင့်ပြုပေးလိုက်တာလို့ လိန်းကို ပြောလိုက်၊ မင်းကို ပေးထားတာက တစ်ရက်စာ လည်ပတ်ခွင့်ပြုနော်၊ ဒီကိုတော့ ပြန်လာခဲ့ဦး’ဟုဆိုသည်။

သူက နာရီကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ -

‘နေ့လယ် တစ်နာရီလောက်ဆို ရတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း လုပ်ချင်တာ ကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေချာတယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ပြန်လာပြောချေ၊ ငါးနေရာစာ လောက်တော့ ကျန်ပါသေးတယ်၊ လုပ်ရမှာတွေကတော့ အခြေခံအားဖြင့် အတူတူပါပဲ၊ ရွှင်ပျော်ပျော် ကူညီရေး အဖွဲ့သား အနေနဲ့ပေါ့’ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က -

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ’ဟု ပြောတော့ သူက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးသည်။

‘ဒီနေရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတော့ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ငါ မသိဘူး၊ ငါနဲ့ တော့ အတော်ကြီး အဆင်ပြေတယ်၊ နည်းနည်းလေး ဟောင်းနေတဲ့ ပုံစံ ယိုင်နဲ့နဲ့ ပုံစံ ပေါက်နေတာကလည်း တစ်မျိုးတော့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတာပဲ၊ ဒစ္စနေမှာ လုပ်ဖို့ ငါ ကြိုးစားကြည့်သေးတယ်၊ အဲဒါက အရမ်း... ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိဘူး’

‘တာဝန်ကြီးလို့လား’ဟု ကျွန်တော်က အရဲစွန့် မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်လိုက်လေ၊ တာဝန် အရမ်းကြီးတယ်၊ ခေတ်မီလွန်းအားကြီးတော့ အသားကုန် ကျုံးလုပ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကပဲ ဂျှိုင်းလန်းကို ပြန်လာခဲ့တာ၊ ငါဖြင့် နောင်တမရမိပေါင်ကွာ၊ ဒီနေရာကမှ ဟိုးခေတ်ရဲ့ အရသာမျိုး ပေးမယ့်ပုံ နည်းနည်းပေါက်သေးတယ်၊ ကဲ - သွားသာ ကြည့်ပါ တော့၊ မင်းစိတ်ကူးထားတာ တစ်ခုခု တွေ့လာမှာပါ၊ အရေးကြီးတာက မင်း လုပ်ချင်တာ တစ်ခုခု ခံစားမိလာတယ်ဆို ပြီးတာပဲ’

‘တစ်ခုလောက် မေးလို့ ရမလား ခင်ဗျ’

‘ရပါဗျာ’

ကျွန်တော်က တစ်နေ့တာ လည်ပတ်ခွင့် ကတ်ပြားကို လက်ဖြင့် ထောက်ပြကာ -

‘ခွေးရုပ်က ဘာလုပ်တာလဲဟင်’ဟု မေးလိုက်သည်။

သူက သွားများပေါ်လာအောင် ပြုံးကာ -

‘ဒါက ခွေးပျော်ကလေး ဟောင်ဝီတဲ့၊ ဂျိုင်းလန်းရဲ့ လာဘ်ကောင်ရုပ်ပေါ့၊ ဘရတ်ဒလေအီစတာ ဘရွတ်က ဂျိုင်းလန်းကို တည်ထောင်ခဲ့တာလေ၊ မူလကတော့ ဟောင်ဝီက သူ့ခွေးကလေးပဲ၊ သေသွားတာတော့ ကြာလှပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသာ တစ်နေ့လုံး ဒီမှာ ရှိမယ် ဆိုရင် ခွေးရုပ်ကလေးကို နေရာအတော်များများမှာ တွေ့နေရမှာပဲ’ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ပါသည်။ မတွေ့ဘူးဟုလည်း ပြောရမည်။ သည်လို အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွထွက်ရသည့် စကားကို ရေလည်အောင် နားလည်ရန် ခဏတော့ စောင့်ဆိုင်းစေလိုပါသည်။

(၆)

ဂျိုင်းလန်းသည် ‘အလံခြောက်ခုပန်းခြံ’လောက်လည်း မကြီးမား၊ ‘ဒစ္စ နေးကမ္ဘာ’ လောက်လည်း မခမ်းနားသည့် ကစားကွင်း တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျိုင်းလန်းရိပ်သာ၊ အဓိက ဖျော်ဖြေရေးနေရာ၊ ခွေး အူနေသော လမ်း၊ ဒုတိယဖျော်ဖြေရေး နေရာနှင့် ကျယ်ဝန်းပုံရသော်လည်း လူသွားလူလာ ပြတ်တတ်သော လျှောက်လမ်း ရှစ်ကြောင်း ရှိသည်။ ဂျိုင်း လန်း၏ ရိပ်သာကိုစတာ နှစ်စီးအနက်မှ တစ်ခုဖြစ်သည့် မိုးကြိုးလုံးဟု ခေါ် သော နေရာတွင် လွှစက်သံ တဝီဝီဖြင့် အလုပ်သမားများစွာ လူးလားခေါက် တို့ လှုပ်ရှားသွားလာလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပန်းခြံကို မေလ ဆယ့်ငါးရက်နေ့ အထိတိုင် ဖွင့်လှစ်ဦးမည် မဟုတ်သဖြင့် လောလောဆယ်တော့ လာရောက်လည်ပတ်သူ မရှိချေ။ အစားအသောက် ရောင်းသည့် ဆိုင်များကတော့ အလုပ်သမားများအတွက် နေ့လယ်စာ ဖြည့်ဆည်းပေးရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကြယ်တာရာများဖြင့် အလှဆင် ထားသော ‘ကံကြမ္မာဟောခန်း’ဟု နာမည်တပ်ထားသည့် တဲအိမ်ကလေး ရှေ့တွင် အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်တစ်နေရာ ဝန်းကျင်မှလွဲ၍ ကျန်နေရာ အားလုံး ကို တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ပင်ထားကြသည်။

ထိုနေရာကား ကယ်ရိုလိုင်းနား ရဟတ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရဟတ်ကြီးသည် ပေတစ်ရာ့ခုနစ်ဆယ် မြင့်ကာ အလွန် နှေးကွေးစွာ ရွေ့လျားသည်။ ထိုရှေ့ တွင်တော့ အရောင်လွင့်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်လျက် အမဲဆီများ

ပေကျံနေသော ဘွတ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည့် ဗလခပ်တောင့်တောင့် လူတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် အဖြောင့်စင်းများ ပါသော တီရှပ်ကို ဝတ်ကာ ကျောက်မီးသွေးလို မည်းနက်သော ဆံပင်များကို ဒါဘီဦးထုပ်တစ်လုံး ခပ်စောင်းစောင်း ဆောင်းထားသည်။ အစီခံမပါသည့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နားရွက်ကြား၌ ထိုးထားသဖြင့် သူ့ပုံစံက ဟိုးတုန်းက သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းထဲရှိ ကာတွန်းရုပ်များမှ ကာနီဗယ်ပွဲတော်က ဈေးသည်တစ်ဦးပုံ ပေါက်နေသည်။ သူ့ဘေးရှိ လိမ္မော်ရောင် ကုန်သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ထည့်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံး ပွင့်လျက် ရှိသည်။ ထိုသေတ္တာပေါ်တွင် သယ်ဆောင်သွား၍ ရသော ရေဒီယိုကြီးတစ်လုံးလည်း တင်ထားသည်။ ထိုသူသည် The Faces အဖွဲ့၏ Stay With Me သီချင်းအလိုက်ကို တင်ပါးလေး လှုတ်ယမ်းလျက် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်ကာ စည်းချက်လိုက်နေသည်။ ‘ငါလည်း နောင် အသက်ကြီးလာရင် ဒီလူလို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်ချင်လိုက်တာ’ဟူသည့် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုအတွေးမှာ ရယ်စရာကောင်းသော်လည်း ရှင်းလင်း ပီပြင်လှသည်။

သူက လည်ပတ်ခွင့် ကတ်ပြားကို လက်ညှိုးထိုးကာ -

‘ဖရက်ဒ်ဒင်းန့် လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ ရဟတ်ကြီး အကြီးကြီးတစ်ခုပဲ စီးလို့ ရတာက လွဲပြီး ကျန်တာတွေ အကုန် ပိတ်ထားတာရော ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား’ဟု မေးသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘ရဟတ်ကြီးကို စီးခွင့်ပေးလိုက်တယ် ဆိုကတည်းက မင်းကို ခန့်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲကွ၊ အပေါ်စီးမြင်ကွင်းကို ကြည့်ခွင့်ရတဲ့သူက ရွေးထားတဲ့အထဲမှာ နည်းနည်းပဲ ရှိတာ၊ မင်းက ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တော့မယ်ပေါ့’

‘ထင်ရတာပဲ’

သူက ကျွန်တော့်ဆီ လက်တစ်ဖက် ကမ်းကာ -

‘ငါက လိန်းဟာဒီပါ၊ ကြိုဆိုပါတယ် ချာတိတ်ရာ’ဟု ဆိုသဖြင့် သူ့အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကာ -

‘ကျွန်တော် ဒက်ဗင်ဂျုံးစ်ပါ ခင်ဗျ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လိန်းသည် ဖြည်းညင်းစွာ လည်နေသော ရဟတ်ကြီးကြီးပေါ်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း တွယ်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဂီယာတံ ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် ရှည်လျားသော လီဗာအား နောက်သို့ လန်ကျသွားအောင် ဆွဲချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် စီးနင်းရမည့် ရဟတ်ကြီး ဘီးကြီးသည် လည်နေရာမှ နှေးကွေးသွားသည်။ ထို့နောက် ရဟတ်ကြီးဘီးကြီးတွင် တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ခရီးသည်များ စုဝေးထိုင်ရသည့် ဆေးရောင်တောက်တောက် ကားတွဲကြီးများ ရပ်တန့်သွားသည်။ ထိုကားတွဲကြီးများတွင် ခွေးပျော်ကလေး ဟောင်ဝီပုံပါသည်။

‘ယာဉ်ပေါ်ကို တက်တော့ ဂျုံးစ်လေးရေ၊ မင်းကို လေထဲ ပို့ပေးမလို့၊ အပေါ်ကနေ တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းက လှတယ် ဆိုတာထက်တောင် ပိုသေး’

ကျွန်တော်က ကားတွဲကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ လိန်းက နေရာ ကျ၊ မကျ သေချာအောင် လာရောက် စစ်ဆေးပြီးနောက် လုံခြုံရေးဘားတန်းကို ချပေးကာ စက်ခလုတ်များဆီ ပြန်သွားသည်။

‘အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ မဟုတ်လားဟေ့’

‘ထင်တာပဲ’

‘အံ့အားသင့်စရာတွေက စောင့်နေပြီကွ’

သူက ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ စက်ခလုတ်ကို ဆွဲတင်သည်။ ရဟတ်ကြီးကြီးက တစ်ဖန် ပြန်လည်လာသည်။ လိန်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကံကြမ္မာ ဟောခန်းရုံနားမှ အဘွားကြီးကလည်း သူမ၏ မျက်လုံးများအား လက်နှင့် အရိပ်ကွယ်လျက် လည်ပင်းဆန့်ကာ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က အဘွားကြီးအား လက်လှမ်းပြသော်လည်း သူမက ပြန်မပြချေ။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ကားတွဲထဲတွင် ထိုင်လျက် အားလုံး၏ အပေါ်သို့ မြောက်တက်လာကာ မိုးကြိုးလုံး၏ လိမ်ကောက် ရှုပ်ထွေးနေသော လမ်းကြောင်းများထဲ ရောက်သွားလေသည်။ အထက်သို့ မြောက်တက်လာသော အခါတွင် နွေဦးလေ အေးစိမ့်စိမ့်ကို ခံစားရပြီး ‘ငါ တော်တော် အရူးထနေပါလား’ဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်တော့် စိုးရိမ်သောကများနှင့် ဂရုစိုက်သည့် အရာများကို ဟိုးအောက်တွင် ထားရစ်ခဲ့လိုက်ရသလိုပင်။

ဂျိုင်းလန်းသည် အထူးတလည် ပြုပြင်မွမ်းမံထားသည့် အရာများ မရှိည့် ကစားကွင်း တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကစားစရာ အမျိုးအစား အားလုံးကို နည်းနည်းစီ ထားရှိသည်။ ‘ရင်ခုန်စရာ လှုပ်ခါကစားနည်း’ဟု ခေါ်သော ဒုတိယတန်းစား ရိုလာကိုစတာနှင့် ‘ကပ္ပတိန် နီမို၏ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ရေလှိုင်းကြီး’ဟု ခေါ်သော ရေလွှာလျှောတစ်ခု ရှိသည်။ ကစားကွင်း၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကလေးများအတွက် ‘ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရွာကလေး’ဟုခေါ်သော နယ်မြေကလေး တစ်ခု ရှိသည်။ ဖျော်ဖြေရေး အများစု ပြုလုပ်လေ့ ရှိသော ဂီတခန်းမ တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုနေရာကို နာမည်ကျသွားပြီ ဖြစ်သော အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိသည့် ရော့ခ် အဆိုတော်ကြီးများ ကဲ့သို့ ဖျော်ဖြေရေးသမားများ လာလေ့ ရှိသည်။ ဂျန်နီ အော့တစ်နှင့် ဂျိုးတန်နာကြီးတို့ ထိုနေရာကို အတူတကွ လာသွားသေး

သည်ကို သတိရမိသည်။

ကျွန်တော်က စာရင်းကိုင်ဌာန ခေါင်းဆောင် ဘရန်ဒါရက်ဖာတီအား ‘ဟောလိဝုဒ မိန်းကလေးများ’ဟူသော အဖွဲ့ကို ‘ဘယ်သူတွေတုံး’ဟု မေးဖူးသည်။ ဘရန်ဒါက ကျွန်တော့်ကို ‘တော်တော် ပိန်းတာပဲ’ဟုထင်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမကို ‘ခေတ်နောက်ကျသော အဘွားကြီး’ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်တော့မှန်ကောင်း မှန်ကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် ထိုင်နေသည့် ကားတွဲက ရဟတ်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်သွားသောအခါ လိန်းက ရဟတ်ကြီးကို ရပ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လုံခြုံရေး ဘားတန်းကို မြဲနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားကာ စည်းချက်ကျကျ လွှဲယမ်းနေသည့် ကားတွဲထဲ ထိုင်လျက် တစ်လောကလုံးအား အမြင်သစ်ဖြင့် ကြည့်ရှုခွင့် ရသွားသည်။ မြို့ကလေး၏ အနောက်ဘက်သည် ကယ်ရီလိုင်းနားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း မြေပြန့်ဒေသ ဖြစ်သည်။

‘မတ်လတွင် ရာသီဥတု ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ’ဟု နယူးအင်္ဂလန်မှ ချာတိတ်များက တွေးတတ်ကြသည်။ ထိုချာတိတ်များကိုပင် နွေဦး၏ အေးစိမ့်မှုနှင့် ရွှံ့ထူမည့် ရှေ့ပြေးနိမိတ်အကြောင်း တွေးမိလာစေအောင် ထိုဒေသက စိမ်းလန်းလတ်ဆတ်သည်။ မြို့အရှေ့ဘက်ပိုင်းမှာတော့ နို့နှစ်ရောင် ဖြူလွလွ သဲသောင်ကမ်းခြေကို နယ်ချဲ့လာသော နက်ရှိုင်းသည့် သတ္တုပြာရောင် သမုဒ္ဒရာရှိသည်။ ထိုကမ်းခြေသည် နောက်ပိုင်း၌ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း ခံရသည့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ကုစားရာ နေရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အောက်ဘက်တွင် လူလိုက်ပါစီးနင်းရသည့် အကြီးစားနှင့် အသေးစား ကစားနည်းများ၊ ဂီတခန်းမနှင့် ဆိုင်ခန်းများ၊ အမှတ်တရ

ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များ၊ မိုတယ်များနှင့် ဘေးချင်းကပ်နေသော
ဧည့်သည်များ နေရာယူရသည့် ခွေးပျော်ကလေးပုံပါ တဲကြီးဖြင့်
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ရွှင်းလန်း ကစားကွင်းကြီးကို ကမ်းခြေနှင့် တွဲဖက်
လျက် ကောင်းကောင်းကြီး မြင်ရသည်။

မြောက်ဘက်ပိုင်းကတော့ ဟက်ဗန်းစ်ဘေးမြို့ ဖြစ်သည်။ ကစားကွင်း၏
အပေါ်မှ ကြည့်လျှင် မြို့ကလေးသည် ကလေးများ ကစားသည့် ဘလောက်
တုံးကလေးများ စုနေသလိုပင်။ ထိုအထဲမှ သံလိုက်အိမ်မြှောင်၏ လက်တံ
များကဲ့သို့ ချွန်ထွက်ထောင်မတ်နေသော ဘုရားကျောင်း လေးကျောင်း၏
မျှော်စင်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရဟတ်ကြီးဘီးကြီးက တစ်ဖန် လည်လာပြန်ကာ အောက်သို့ နိမ့်ကျသွား
ရာ ကစ်ပလင်၏ ဇာတ်လမ်းထဲမှ မောဂ္ဂလိတစ်ယောက် ဆင်နှာမောင်း
ပေါ် စီးနေသကဲ့သို့ နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ခံစားလိုက်ရသည်။ လိန်းဟာဒီက
စက်ကို ရပ်လိုက်သော်လည်း ထိုင်ခုံပေါ်မှ တံခါးကိုတော့ လာဖွင့်မပေးချေ။
ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ဘာမှ မခြားနားတော့ဟု
ထင်၍ ဖြစ်မည်။

‘ဘယ်လို နေလဲကွ’

‘သိပ်မိုက်တာပဲ’

‘အေးကွ၊ အဘွားကြီးတွေ ဘာတွေ စီးမယ်ဆိုရင်တောင် မဆိုးလောက်
ဘူး ထင်တာပဲ’

သူက ဒါဘီဦးထုပ်ကို အခြားတစ်ဖက်သို့ ရွံ့စောင်းကာ ပြင်ဆောင်းလိုက်
ပြီး ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်ကာ -

‘မင်း အရပ်က ဘယ်လောက် ရှည်သလဲကွ၊ ခြောက်ပေ သုံးလား’ဟု

မေးသည်။

‘ခြောက်ပေ လေးလက်မ’

‘အဟား.... ဇူလိုင်လကြီးမှာ ပျော်ကျနေတဲ့ ကော်လီကုန်း ရေခဲမုန့်က တစ်ဖက်၊ အာတာပူစီတစ်ဖက် ကိုင်ပြီး နှပ်ချေးတွဲလောင်းကျနေတဲ့ ကလေးတွေကို ဟက်ပီဘတ်ဒေး ဆိုပြနေတဲ့ ခြောက်ပေ လေးလက်မ အရပ်နဲ့ သားမွေးအင်္ကျီ ဝတ်ထားရမယ့် မင်းပုံစံကို ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ’

‘သားမွေးအင်္ကျီ ဟုတ်လား’

သူက ပြန်မဖေဘဲ စက်ခလုတ်များဆီ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရေဒီယို မှ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဆူညံနေသည့် Crocodile Rock သီချင်းသံကြောင့် မကြားလိုက်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် အံ့ဩစရာကောင်းသည် က နောင်တွင် ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ရမည့် ဂျိုင်းလန်း၏ အစောင့်အကြပ် ကေဒါရာထူးကို အခုကတည်းက ကျွန်တော့်အား ရစေချင်၍ ပြောတာလား တော့ မသိပေ။

(၇)

ဖရက်ဒင်းန့်နှင့် ထပ်၍ မတွေ့ခင် တစ်နာရီကျော်လောက် အချိန် ထပ်
ဖြုန်းရဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ခွေးအူနေသော လမ်းကလေး အတိုင်း ဟိုဟိုသည်သည်
လမ်းလျှောက်ကြည့်ရာ အတော်ကြီး အလုပ်ဖြစ်နေပုံရသော နေ့လယ်စာ
တင်ဆောင်ရောင်းချသည့် အစားအသောက် ကားကြီး တစ်စီးနားသို့
ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ ဂျိုင်းလန်းရှိ အရာအားလုံးမှာ ခွေးနှင့်ဆိုင်
သော အပြင်အဆင်ပုံစံမျိုး ဖမ်းထားခြင်း မဟုတ်သော်လည်း တော်တော်
များများကတော့ ခွေးနှင့် ဆိုင်သည့် နာမည်များ၊ စားစရာများ ဖြစ်နေကြ
သည်။ ကျွန်တော်က သည်အလုပ်၏ လူတွေ့စစ်ဆေးရေးကို မျှော်လင့်တ
ကြီး လာခဲ့သည် မဟုတ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံအနည်းအကျဉ်းသာ ထည့်ခဲ့
သည်။ သို့သော် ပါသည့် ပိုက်ဆံမှာ အာလူးကြော် တစ်ဘူးနှင့် ဟော့ဒေါ့
တစ်ချောင်းလောက်တော့ ဝယ်စား၍ ရပါသည်။

ကံကြမ္မာဟောခန်းလေး အနားသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဖြစ်ဟောသည့်
ခုနက် အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်တော် လျှောက်လာသည့် လမ်းလယ်မှာ
မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ သူမသည် မေလ ဆယ့်ငါးရက်နေ့နှင့်
စက်တင်ဘာလထဲရှိ အမေရိကန် အလုပ်သမားနေ့ ကြားမှာသာ ဟောပြော
သည်လားတော့ သေချာ မသိပေ။ ယင်းလများတွင် သူမသည် အထပ်ထပ်
ဝတ်ထားသော အင်္ကျီပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သင်္ကေတအမျိုးမျိုး
ဆင်ယင်ထားသည့် ရှောစောင်ကြီး ခြုံလျက် ဂါဝန်ရှည်ကြီး ဝတ်ထား

တတ်သည်။ သူမ နားရွက်ရှိ ရွှေနားကွင်းကြီးများမှာ လေးလံလွန်းလှ သောကြောင့်လား မသိ၊ နားကပ်ပန်ထားသည့် နားသီးများပင် အောက်သို့ တွဲကျလျက် ရှိသည်။ သူမ စကားပြောသည့် အခါ ထွက်လာသည့် ရောမသံ ပေါက်သော မသဲမကွဲ လေယူလေသိမ်းသည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်များ၌ ခေတ်စားသော မြူခိုးဝေသည့် ရဲတိုက်များ၊ ဝံပုလွေအူသံများ ပါဝင်သည့် Fright Flick ဇာတ်လမ်းများထဲမှ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးနှင့် တူသည်။

ကျန်အချိန်များတွင်တော့ ဘရွတ်ကလင်းမြို့သူ ဖြစ်သော သူမသည်ဟန်း မဲလ် သူငယ်တော် ရုပ်ကလေးများ စုဆောင်းတတ်သည့် သားသမီးမရှိသော မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း အချိန်ကုန်လေ့ ရှိ သည်။ ထိုရုပ်ရှင်များမှာလည်း အထူးသဖြင့် မင်းသမီး ငယ်ငယ်ချောချော ကလေး ကင်ဆာရောဂါဖြင့် လှလှပပ သေဆုံးတတ်သည့် အဆွေး ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေသာ ဖြစ်သည်။

သည်ကနေတော့ သူမသည် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်စုံဖြင့် ဒေါက်ဖိနပ် ခပ်နိမ့်နိမ့်ကို စီးထားသည်။ လည်ပင်း၌ ပတ်ထားသည့် ပန်းနု နှင်းဆီရောင် ပဝါက ခပ်ထင်းထင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ သူမခေါင်းတွင် မီးခိုးရောင် ဆံခွေကြီးများက အုံနှင့် ကျင်းနှင့် ရစ်ခွေကျလျက် ရှိသည်။ တကယ်တော့ ၎င်းမှာ ဆံပင်တုသာ ဖြစ်ပြီး ဟက်ဗန်းစ်ဘေးမြို့ရှိ သူမ၏ အိမ်ကလေးထဲက ဖန်ဖီရိုထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားလေ့ ရှိသည်။ သူမ၏ နဂို ဆံပင်မှာ အနက်ရောင် ဆေးဆိုးထားသော ကုပ်ဝဲပုံစံသာ ဖြစ်သည်။

ဘရွတ်ကလင်းမြို့မှ အချစ်ဇာတ်လမ်းဝါသနာအိုး ဖြစ်သော အကြားအမြင် ဆရာမကြီးက သည်နေရာသို့ ဗေဒင် လာဟောခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ -

‘မင်းအပေါ် အရိပ်မည်းတစ်ခု ကျနေတယ် လူလေး’ဟု ဟောလေသည်။

ကျွန်တော်က အောက်ငုံကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ ပြောတာ မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် ကယ်ရီလိုင်းနား ရဟတ်ကြီး၏ အရိပ်ထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်။ သူမလည်း ထိုအရိပ်ထဲတွင် ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ငတုံးရဲ့၊ မင်းရဲ့ အနာဂတ်ပေါ်ကို ကျနေတဲ့ အရိပ်မည်းကို ပြောတာ မင်း အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်သည် ခုနကပင် သေလောက်အောင် မုန့်စားချင်နေခဲ့သည်ပဲ။ ကျွန်တော် ဝယ်စားရန် စဉ်းစားနေသော ဟော့ဒေါ့ကိစ္စကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်မည်။

‘အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလွန်းပါတယ် ဒေါ်...’

‘ရီစလင်းဂိုးပါ၊ ရီဇီလို့ ခေါ်လို့ ရပါတယ်၊ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲခေါ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရာသီမှာတော့ အဒေါ်က ဗေဒင်ဟောတဲ့သူပေါ့’

သူမက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်း၍ ပြောပုံက သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ဇာတ်လမ်းများထဲက ဟန်ဂေရီ သရုပ်ဆောင် ဘယ်လာလူဂိုစီ၏ လေသံ ပေါက်နေသည်။ တစ်ခုပဲ ကွာသည်၊ ဘယ်လာလူဂိုစီသည် ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သူမလို ရင်သားကြီးများ မရှိပေ။ သည်လို အဝတ်အစားနှင့်သာ သရုပ်ဆောင်ရမည်ဆိုပါက ဝတ်ထားသည့် ရွှေလက်ကောက် ဒါဇင်ဝက်လောက်က တချင်ချင် မြည်နေသဖြင့် ဘာပြောမှန်းပင် ကြားရမှာ မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်က လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကာ သူမလေသံနှင့် တူအောင်

ကြိုးစားရင်း -

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က... ဒက်ဗင်ပါ’ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ ခပ်နောက်နောက် အမူအရာကြောင့် သူမက ထူးပြီး ပျော်မြူးသွားပုံ မရချေ။

‘အိုးရစ်နာမည်ပေါ့လေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘အိုင်းရစ် လူမျိုးတွေက ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတတ်တယ်၊ အနာဂတ်တွေ ဘာတေလည်း ကြုံမြင်နိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်၊ မင်းတော့ အဲဒီလို အစွမ်း ရှိမရှိ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အစွမ်းရှိတဲ့သူနဲ့ ဆုံရလိမ့်မယ်’

တကယ်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာနေပါသည်။ စိတ်ပါလျှင် ဟော့ဒေါ့လည်း စားပိုးနှင့်အောင် သွားဝယ်စားလို့ ရသည်။ ဒါသည်ပင် စွန့်စားခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေဦးမည်။ အလုပ်များသည့် နေ့တွင် အိမ်သာပင် ဖြောင့်အောင် မတက်နိုင်သလို ထိုင်ခုံပေါ်မှ အန်ဖတ်ကျုံးရသည့် ကျောင်းက ဆိုင်ထက်စာလျှင် သည်ကစားကွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရတာက ပိုသက်သာမည်ဟု တွေးနေမိသည်။ သည်လောက်နှင့်ပင် အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘သရုပ်ဆောင်ဖို့များ လေ့ကျင့်နေတာလား ခင်ဗျာ’

သူမက ငါးပေ လေးလက်မလောက်သာ ရှိမည် ထင်သော သူမအရပ်ကို ခပ်မတ်မတ် ပြင်၍ ရပ်သည်။ ထို့နောက် ပုံမှန်လေသံဖြင့် -

‘သရုပ်ဆောင်စရာ မလိုပါဘူး လူလေးရယ်၊ ဂျူးလူမျိုးတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စိတ်စွမ်းအင် ခံစားမှု အားအကောင်းဆုံးသူတွေပဲ ဥစ္စာ၊ ဒါဘယ်သူမဆို

သိပြီးသားပါ။ ဒုတိယ ရိပ်သာလမ်းမှာ ရွှင်းလန်း ဖွင့်ခွင့်ရသလိုပေါ့။ မင်းကို တော့ သဘောကျပါရဲ့။ မင်းဆီကနေ လှုံ့ဆော်မှုတွေ ကောင်းကောင်းကြီး ထုတ်လွှတ်ပေးတတ်တယ်’ဟု ပြောသည်။

‘အဲဒါ ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆုံး ဘိချ်ဘွိုင်းစ်အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် နာမည်ပဲ ဗျ’

သူမက ခဏလောက် ပါးစပ်ပိတ်သွားကာ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သလို ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ အကြီးအကျယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရမယ့် အရေးဆိုက်နေ ပြီကွဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းအပေါ် အန္တရာယ်တောင် ကျချင်ကျလာနိုင်တယ်’

‘ကျွန်တော့် အနာဂတ်မှာ ဆံပင်အနက်ရောင် ရှိသော မိန်းမလှကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ရိုဇီက -

‘ဟင့်အင်း၊ သူက မင်းအတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့မှာ’ဟု ပြောသည်။

သူမစကားက ကျွန်တော့်ကို ဆွံ့အသွားစေသည်။ ဟုတ်... ပါပြီလေ။ ကျွန်တော်က သူမကို မထိမိအောင် ဂရုစိုက်၍ ပတ်၍ ရှောင်ကာ ဟော့ဒေါ့ ရောင်းသည့်ဆိုင် ရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် အကြားအမြင် ဆရာမ အတုအယောင်သာ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာပင် မလိုချေ။ သို့သော် သူမကို မထိမိအောင် ရှောင်ရှားသည် ကတော့ ဘာမှ မဆိုင်သည့် စိတ်ကူးသာ ဖြစ်သည်။ သူမက ကျွန်တော့် နောက်မှ လမ်းလျှောက်လိုက်လာသည်။ အခြေအနေတော့ သိပ်မကောင်း လှ။

‘မင်း အနာဂတ်မှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်လေးတစ်

ယောက်ကို တွေ့တယ်၊ ကောင်လေးမှာ ခွေးတစ်ကောင် ရှိတယ်’

‘ခွေးပျော်ကလေး မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လောင်းရဲတယ်၊ နာမည်က ဟောင်ဝီတောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေဦးမယ်’

ကျွန်တော် ကြိုးစားပြောဆိုလိုက်သည့် နောက်ဆုံးသော အရွန်းဖောက် စကားကို သူမက လျစ်လျူရှု၍ ဆက်ပြောသည်။

‘ကောင်မလေးက ဦးထုပ်အနီရောင်လေး ဆောင်းထားပြီး အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ် ကိုင်ထားတယ်၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က အနာဂတ်ကို ကြိုသိ တဲ့အစွမ်း ရှိတယ်၊ ဘယ်တစ်ယောက်လဲတော့ ငါလည်း မသိဘူး မမြင်ရ ဘူး’

သူမ ပြောသေသာ နောက်ဆုံး ဟောကိန်းများကိုတော့ ကြားတစ်ချက်၊ မ ကြားတစ်ချက် ဖြစ်သည်။ ဘရွတ်ကလင်း လေသံဖြင့် အစောပိုင်းက ပြော သော ‘သူက မင်းအတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့မှာ’ဟူသည့် စကားသာ ကျွန်တော့်နား ထဲ ကြားယောင်နေသည်။ အကြားအမြင်ဆရာမ ဟောသည့် အရာများ မှားယွင်းနေပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် သူမတွင် စစ် မှန်သည့် စိတ်စွမ်းအင် အထိအတွေ့ တစ်ခုခုတော့ ရှိပုံရသည်။ အကြောင်း မှာ ဂျိုင်းလန်းတွင် လူတွေ့စစ်ဆေး ခံရသည့်ထိုနေ့မှ စ၍ သူမ၏ အဓိက ဟောကိန်းများက သွေးထွက်အောင် မှန်လာခဲ့လေသည်။

(၈)

ကျွန်တော် အလုပ်ရခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကြက်ခြေနီ ကယ်ဆယ်ရေး လက်မှတ်ကို မစ္စတာ ဒင်းန့်က သဘောကျခဲ့သည်။ ထို လက်မှတ်ကို ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်သော နွေကာလ တွင် ခရစ်ယာန် လူငယ်များအသင်းက ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည် လောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော နွေကာလများအား ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ရိပ်မိလောက်ပါသည်။ ထိုနှစ်ကာလများ ကတည်းက ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ အခြေအနေ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်အရာကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိခဲ့သည်။

လက်ရှိ အလုပ်မှ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးပြတ်ပါက ဂျိုင်းလန်းသို့ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် လာမည် ဖြစ်ကြောင်း မစ္စတာဒင်း န့်ကို ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှသာ ကျွန်တော့်ကို သင်တန်းပေး လေ့ကျင့်ရန်နှင့် ပါဝင်ရမည့် အသင်းအဖွဲ့ တာဝန်များ အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတော့ ဒင်းန့်က ကြိုဆိုပါ ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အား အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တိုက်တိုက် တွန်းတွန်း ပြောဦးမလား ထင်မိသော်လည်း သာမန်ကာလျှံကာသာ နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရုံးခန်းအပြင် ထွက်ကာ လမ်းလျှောက်၍ လိုက်ပါလာသည်။

အလုပ်အကိုင်ဌာန အပြင်ဘက်ရှိ တံစက်မြိတ်အောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်

လျက် ဆားနံ့သင်းသည့် စိုထိုင်းထိုင်းလေကို ရှူရှိုက်ကာ ရေလှိုင်းပုတ်သံ
နားထောင်မိရင်း ကျွန်တော် တစ်ဖန် ပြန်၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာကာ
နွေကာလကိုပင် မြန်မြန်ရောက်စေချင်မိသည်။

ကျွန်တော့်သူဌေး အသစ်စက်စက်က -

‘ကဲ... အခုဆိုရင် မင်းဟာ ကစားကွင်းလုပ်ငန်းမှာ လုပ်ရတော့မှာနော် မ
စွတာဂျုံးစ်၊ ဒါဟာ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးနဲ့တော့ လုံးဝ တူမှာ မဟုတ်ဘူး၊
ပွဲဈေးက ကစားစရာပုံမျိုး ထွက်နေတာတွေကိုလည်း မကြာခင် ဖယ်ရှား
ပစ်မှာ၊ ဒီနေ့ ငါတို့ လုပ်နေတာတွေကို မင်းလည်း တွေ့မှာပေါ့၊ ကစားကွင်း
ဆိုတာ ကာနီလို ခေါ်ကြတဲ့ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေး မဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ရဲ့လား’

‘သိပ်တော့ နားမလည်ဘူး ဆရာ’

သူ့မျက်လုံးများက အတည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြနေကြ
သော်လည်း နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ခပ်လှောင်လှောင် အပြုံးတစ်ခု ရိပ်ခနဲ
ပေါ်လာသည်။

‘ပြောချင်တာကတော့ကွာ၊ ခေတ်နောက်ကျနေတဲ့ တောသားတွေကို
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်အောင် လုပ်မလို့၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဧည့်သည်တွေကို
တောသားတွေလို့တော့ မခေါ်မိစေနဲ့၊ အေး... ခေါ်တယ်လို့များ ကြားလို့
ကတော့ ပြေးပေါက်သာ ရှာထားပေတော့၊ ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ၊ ကစားကွင်း
လုပ်ငန်းကို ငါက လူပျိုပေါက်ဘဝကတည်းက လုပ်လာတာ၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာ
စစ်ကြီး အပြီးတုန်းက နယ်တကာလှည့် ဖျော်ဖြေတဲ့ ကာနီဆယ့်နှစ်ပွဲဈေး
တွေမှာ လူတွေရဲ့ အာရုံကို ဖမ်းစားတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်
အကုန်လုပ်လာခဲ့တာ။ ကယ်လီဖိုးနီးယားက အိုကလာဟိုးမား နယ်သား
တွေ၊ တက္ကဆက်ပြည်နယ် အနောက်ပိုင်းက အာခန်းဆတ် နယ်သားတွေနဲ့

ဒီကလူတွေလည်း ဘာမှ မထူးဘူး တောဆန်ကြတာချည်းပဲ၊ ရွှိုင်းလန်းကို လာလည်တဲ့သူတွေက လယ်ထွန်စက် အစား ဖို့တ်ကားတွေ၊ ဗောက်စံဝက်ဂွန်းတွေ စီးပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ချင် ဝတ်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာက သူတို့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်အောင် ဖမ်းစားထားနိုင်မှ ဖြစ်မှာ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် လုပ်ထားတာ အလကားပဲ၊ မင်းအမြင်မှာတော့ သူတို့ဟာ အရာရာ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေလို့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြစ်နေတဲ့ ယုန်ကလေးတွေလို ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ် မစ္စတာဂျိုးစ်၊ ရွှိုင်းလန်းအကြောင်း ကြားတာနဲ့ ဆန်းပြားတဲ့ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းလို့ ထင်ချင်ထင်မယ်၊ ဧည့်သည်တွေအနေနဲ့ အသစ်အဆန်းတွေလို့ ပျော်ပြီး မြေတွင်းတစ်ခုကနေ တစ်ခု လျှောက်ပြေးနေတဲ့ ယုန်ကလေးတွေလိုမျိုး ကစားစရာတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လိုက်စီးနေပါလေ့စေ’

သူက မျက်လုံးတစ်ချက် မှိတ်ပြကာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို တစ်ချက် ညှစ်သည်။

‘ယုန်ကလေးတွေ ပျော်မှ ဖြစ်မှာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီနေရာကြီးက တစ်ပြင်လို ခြောက်သွေ့ ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ ပျက်လည်း ပျက်ခဲ့ဖူးတာ ငါသိတယ်၊ ဖြစ်တာသာ နှေးချင် နှေးတာ၊ ပျက်ဖို့တော့ မြန်တယ်၊ ဒါက ကစားကွင်း နော် မစ္စတာဂျိုးစ်လေး၊ ဒါကြောင့်မို့ ယုန်ကလေးတွေ မွေးပြီး နားရွက်လေးတွေ ပွတ်သပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဧည့်သည်တွေကို ပျော်အောင် ထားမှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောချင်တာကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ဧည့်သည်များ ပျော်အောင် ဘာတွေ ဘယ်လောက် လုပ်ပေးရမလဲ ကျွန်တော် မသိချေ။ ရွှိုင်းလန်းမှ လျှပ်စစ်တိုက်ကား တစ်မျိုး ဖြစ်သော ‘နတ်ဆိုးဝက်ဂွန်းစ်’အမည်ရှိ ကားများကိုပဲ

အရောင်တင်ဆီ သုတ်ပေးရမလား၊ ဂိတ်တံခါး ပိတ်သွားပြီးနောက်မှ ခွေးအူ
နေသော လမ်းကလေးအတိုင်း အမှိုက်လှည်းကားပဲ မောင်းရမလား မသိ။

‘ပြီးတော့ ငါ့ကို စိတ်ပျက်အောင်တော့ မလုပ်ရဲဘူး မဟုတ်လား၊
သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေ့စွဲအတိုင်း ဒီကို ရောက်နေပါစေ၊ အဲဒီအချိန်ထက် ငါး
မိနစ်လောက်တော့ စောနေပါလေ့စေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘နောက်ထပ် အရေးကြီးတဲ့ စည်းကမ်းနှစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ
အိတ်ကို ဘယ်နေရာမှာ ထားသလဲ သိပါစေ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို မျက်နှာပျက်
စရာ ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား’

(၉)

နီယွန်မီးသီးကြီးများဖြင့် ‘ဂျိုင်းလန်းမှ ကြိုဆိုပါ၏’ဟု စာလုံးဖော်ထားသော ခပ်ကွေးကွေး ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်မှ ဖြတ်ကာ လူပြတ်သလောက် ရှိနေပြီဖြစ်သော ကားရပ်နားစခန်းဆီ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ လိန်းဟာဒီက ပိတ်ထားသည့် လက်မှတ်ရုံကလေးကို ကိုယ်တစောင်း မှီ၍ အစောပိုင်းက သူနားရွက်ကြား ညှပ်ထားသော စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်နေသည်။

‘နောက်ဆို ဆေးလိပ်သောက်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စည်းကမ်းအသစ် ထပ်ထွက်လာဦးမှာ၊ ဒီကစားကွင်းက အမေရိကမှာ ပထမဆုံး ဖွင့်တာလို့ မစွတာ အီစတာဘရွတ်က ပြောတယ်၊ နောက်ကျရင် တခြားဟာ တွေလည်း ထပ်ဖွင့်ကြမှာပဲ၊ အလုပ် ရလာခဲ့ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရခဲ့ပါတယ်’

‘ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ၊ ဖရက်ဒီက ဧည့်သည်တွေကို ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးက ကစားစရာတွေလို ဆွဲဆောင်ဖို့မှ ပြောလိုက်ရဲ့လား’

‘အင်း... အဲဒီလိုမျိုးပါပဲ’

‘ယုန်ကလေးတွေ မွေးဖို့တို့ ဘာတို့ရော ပြောရဲ့လား’

‘အင်း’

‘သူက လွယ်လွယ်လေးကို ခက်အောင် သိပ်လုပ်တဲ့သူပဲ၊ သူ့အကွက်တွေက ခေတ်နောက်ကျနေပြီ၊ ကစားနည်း အများစုကို နှစ်ခေါက်လောက်

ကြည့်လိုက်ရင် သိတယ်၊ အေးလေ... သူ မမှားပါဘူး၊ မင်းလည်း လုပ်လို့ ရမှာပါ၊ မင်းပုံစံကိုက ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးက ရုပ်မျိုး ထွက်နေတာပဲ ချာတိတ်ရဲ့’

သူက ပြောပြောဆိုဆို ကစားကွင်းဘက် လှည့်၍ သူ့လက်တစ်ဖက် မြှောက်ကာ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

မိုးကြိုးလုံး၊ ရင်ခုန်စရာ လှုပ်ခါကစားနည်း၊ ရိုလာကိုစတာ၊ ကယ်ရိုလိုင်းနား ရဟတ်ကြီးနှင့် ကပ္ပတိန် နီမို၏ ရေလွှာလျှောစီးကစားနည်းမှ ကောက်ကွေ့လိမ်ယှက်နေသော လမ်းကြောင်းများ အထက်ရှိ ကစားကွင်း၏ အမှတ်အသားက ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်နှင့်အပြိုင် မြင့်မားလှသည်။

‘ဒီနေရာကြီးက မင်း အနာဂတ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ’

‘ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ’

အနာဂတ်တွင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လာရမည်ကို ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးသား ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဝတ္ထုရှည်များ ရေးမည်။ The New Yorker မဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော် ရေးသော ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားဖော်ပြခြင်း ခံရမည်။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ကြိုတင် စိတ်ကူးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် ဝမ်ဒီကီးဂန်ကို လက်ထပ်မည်။ အသက်သုံးဆယ်လောက် ရောက်သည်အထိ စောင့်ပြီးမှ ကလေး နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် လောက် ယူမည်။ အသက်နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ် ဆိုသည့်အချိန်တွင် ဘဝဟူသည် လမ်းပြမြေပုံတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်လောက် ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်မြေပုံကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်ကာ ငါ လုပ်ခဲ့တာတွေ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယ ဆန်းစစ်ရင်း အချိန်ကုန်လာမည်။ အသက်ခြောက်ဆယ် ရောက်လာလျှင်တော့... ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်ပါလေ၊ အခုထိ ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိတာကို တွေ့လာရမည်။

‘ရိုဇီဂိုးကရော မင်းကို အရည်မရ အဖတ်မရ ဟောကိန်းတွေ ဘာတွေ ထုတ်လိုက်သေးရဲ့လား’

‘ဗျာ...’

လိန်းက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

‘ငါ ဘာလို့ မေးမိတာပါလိမ့်၊ မှတ်ထား ချာတိတ်၊ သူ ဟောသမျှ ကိုးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းလောက်က ပေါက်တတ်ကရတွေချည်းပဲ၊ ကျန်တဲ့ ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကတော့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိတတ်တဲ့ဟာတွေ၊ ဘဝမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံရတတ်တဲ့ကိစ္စ တချို့တလေပေါ့’

‘ခင်ဗျားကို ကျတော့ရော သူ ဘယ်လို ဟောသလဲ၊ ခင်ဗျား ဘဝမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုကိုများ သူက ဟောလိုက်မိလို့လား’

သူက မချီသွားဖြဲဖြင့် ရွဲ့ပြောသည်။

‘ငါ လမ်းဘေးရောက်တဲ့နေ့ကျမှ ရိုဇီ့ဆီ ငါ့လက်ဖဝါး အပ်ပြီး ဟောခိုင်းတော့မယ် ချာတိတ်ရေ၊ ဟောဒီက လိန်းဟာဒီကတော့ ကြမ္မာဟောဘုတ် ပြားတွေ၊ အနာဂတ်ကြည့် ဖန်လုံးတွေနဲ့ ခေါင်းရှုပ်မခံဘူး’

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာတော့ ရိုဇီ့အသံက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

‘ကျွန်တော့်အနာဂတ်မှာ ဆံပင်အနက်ရောင်နဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ကိုများ တွေ့မိသလားဗျ’

‘သူက မင်းအတိတ်မှာ ကျန်ခဲ့မှာ’

သူက ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်ကာ -

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပါးစပ်ထဲ ယင်ကောင် ဝင်သွားလို့လား’ဟုမေးတော့မှ သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ သားရာ၊ မင်းကို သူက ဘာတွေများ ဟောလိုက်လို့ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် ဖြစ်နေရတာတုံး၊ အမှန်တွေ ဟောလိုက်လို့ လား ပေါက်ကရတွေ ပြောလိုက်လို့လား၊ သူများပြောတိုင်း ယုံမလို့လား၊ ဖေကြီးကို ပြောစမ်း’

ကျွန်တော်က လက်မှ နာရီကို ကြည့်ကာ -

‘ပေါက်ကရတွေပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ငါးနာရီဘတ်စ်ကားအမီ ပြန်မှဖြစ်မှာ၊ ဘော်စတွန်သွားမယ့် ခုနစ်နာရီ ရထားကို မိအောင် စီးမယ်ဆို ခု ကတည်းက သွားတာ ကောင်းမယ်’ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘အာ... မင်းမှာ အချိန်အများကြီး ရှိပါသေးတယ်ကွ၊ ဒီနွေရော ဘယ်မှ နေ မှာတုံး’

‘စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရသေးဘူးဗျ’

‘ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီ သွားတဲ့လမ်းမှာ မစွက်ရှောင်လော ရှိတဲ့ နေရာကျ ခဏလောက် ရပ်ပြီး ရှာကြည့်၊ ဟက်ဗန်းစ်ဘေးမြို့က လူအတော် များများက နွေရာသီမှာ နေဖို့ သူ့ဆီ အကူအညီ တောင်းလေ့ရှိတယ်၊ သူ ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူ့အိမ်လေးတွေဆီမှာဆို စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီ ပေးမယ့် ကူဖော်လောင်ဖက်တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ရှာလို့ လွယ်ပါတယ်၊ ကမ်းခြေနားက မိန်းလမ်း ဆုံးတာနဲ့ ရောက်ပြီ၊ မီးခိုးရောင် ဆေးသုတ်ထား တဲ့ အိမ်ကြီးပဲ၊ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ‘မစွက်ရှောင်လော၏ ကမ်းခြေအိမ်ရာ များ’လို့ စာလုံးအကြီးကြီးနဲ့ ရေးထားတာ တွေ့လိမ့်မယ်၊ တွေ့အောင်သာ ရှာ၊ ခရုပက်ကျိတွေ တက်နေတတ်လို့ တချို့လူတွေတော့ အမြဲ မျက်စိ မှောက်တတ်ကြတယ်၊ ငါ လွတ်လိုက်တာလို့ သူ့ကို ပြောလိုက်’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ရှာကြည့်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ’

‘မင်း အဲဒီမှာ ငှားနေရင် ကမ်းခြေကနေ ဒီကို လမ်းလျှောက်လာလို့ ရတယ်။ ကားထဲ ဖြည့်ရမယ့် ဂတ်စ်ဖိုးလည်း သက်သာသွားမယ်။ အရေးကြီးတဲ့ တခြား နေရာမှာ သုံးလို့ ရတာပေါ့။ သွားရ လာရတာ အချိန်လည်း မကုန်တော့ဘူးပေါ့။ မနက်ခင်းကျ လမ်းလေး ဘာလေး လျှောက်ချင်လည်း ကမ်းခြေနားက အတော် သာယာတယ်။ ကံကောင်းပါစေ ချာတိတ်ရေ၊ မင်းနဲ့ အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ စောင့်နေမယ်ကွာ’

သူက လက်ကမ်းပေးသဖြင့် ကျွန်တော်က လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။ သူ ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိသဖြင့် ကမ်းခြေမှ မြို့ထဲသို့ လမ်းလျှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အငှားကားစောင့်စီးလျှင် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အချိန်ကုန် သက်သာသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် သည် လောက်တော့ ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်ချေ။ သစ်သားလှေကားမှ ကျွန်တော် ဆင်းအပြီး သဲမြေပေါ် ရောက်လာစဉ်မှာပင် သူက နောက်မှ လှမ်းခေါ်သည်။

‘ဟေး... ဂျုံးစ်လေး၊ ရှိမီ မင်းကို ပြောမပြလိုက်တဲ့ဟာ သိချင်လား’

‘သိချင်တာပေါ့’

‘တို့ဆီမှာ သရဲအိမ်လို့ ခေါ်တဲ့ ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခု ရှိတယ်ကွာ၊ ရှိမီကြီးက အဲဒီနေရာနဲ့ ပေငါးဆယ် အတွင်းတောင် မသွားဘူး၊ သူက အဲဒီက ဆလိုက်မီးတွေ၊ အရုပ်တွေကို ညှဉ်းဆဲတဲ့ ခန်းမဆောင်နဲ့ အသံဖမ်းထားတာတွေကို မုန်းနေတာ၊ တကယ့်အကြောင်းရင်းကတော့ အဲဒီမှာ တကယ် သရဲခြောက်နေမှာကို ကြောက်နေတာကွာ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေ

တဲ့ တခြားသူ ဒါဇင်ဝက်လောက်ကလည်း မြင်ရတယ်လို့ ပြောဆိုနေတာ တွေ ရှိတယ်’

‘ခင်ဗျား အတည်ပြောနေတာလား’

အံ့အားသင့်မည်ဆိုက သင့်စရာ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်က မေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အတည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိ သည်။

‘မင်းကို ဒီအကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ငါ့အလုပ်နားချိန် က ကုန်ပြီကွ၊ နတ်ဆိုး ဝက်ဂွန်းစ်တွေမှာ ပါဝါတိုင်တွေ အစားထိုးစရာ ရှိ နေလို့၊ အလုပ်ခွင်အန္တရာယ် ကင်း မကင်း စစ်တဲ့ အဖွဲ့သုံးယောက်လောက် ကလည်း မိုးကြိုးလုံးကို လာကြည့်ဖို့ ရှိတယ်၊ အတော် သောက်လုပ်ရှုပ်တဲ့ သူတွေ၊ ရှောင်လော့ကိုသာ မေးကြည့်တော့၊ ဂျိုင်းလန်းမှာ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ် တုန်းက အမ်မလီရှောင်လောက ငါ့ထက် ပိုသိတယ်၊ သူ့ကို ဒီနယ်မြေမှာ ကျောင်းသားအဆင့် သတ်မှတ်မယ်ဆို သူနဲ့ ယှဉ်ရင် ငါက လူသစ်အနေနဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဟာသလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဝန်ထမ်းအသစ်ကလေးတွေကို ဒီလို ပဲ စနောက်နေတာ မဟုတ်လား’

‘ငါ့ပုံစံက ဟာသလုပ်နေတဲ့ပုံများ ပေါက်နေလို့လားဟ’

မပေါက်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို သူက ထိုအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရ၍ အူမြူးနေဟန်တော့ ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက်တောင် မှိတ်ပြလိုက်သေးသည်။

‘သရဲ မရှိတဲ့ ကစားကွင်းက ဘယ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတော့မလဲကွ၊ မင်း တောင် တွေ့ချင် တွေ့ရဦးမယ်၊ ရိုးတဲ့သူက ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောပါဘူး’

ကွာ၊ ဒါတော့ သေချာပါတယ်၊ ကဲ... အခုတော့ မြန်မြန်သာ သွားပေတော့
ချာတိတ်၊ ဝီလ်မင်တန်ကို ပြန်ဖို့ ဘတ်စ်ကား မစီးခင် အခန်းတစ်ခန်း
လောက်တော့ ရအောင် ချိတ်သွား၊ နောက်မှ မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်နေလိမ့်
မယ်’

‘အမ်မလီရှော့ပ်လော’ဟူသော အမည်မှာ ချားလ်ဒ်ကင်း၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
 ထဲက ‘ဘုရား ကယ်တော်မူပါ’ဟု ရေရွတ်လျက် နေရာတကာ ရင်ကြီးကော့
 ကာ လျှောက်သွားတတ်သော ပါးအို့နီနီနှင့် မြေရှင်ယာရှင် မိန်းမကြီးတစ်ဦး
 ပုံစံမျိုးဟု မြင်ယောင်ကြည့်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ သူမသည် အသွင်အားဖြင့်
 အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးကာ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားဖြင့် ကျွန်တော့်
 အား လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့် တည်ခင်းပေးချင်လည်း ပေးလိမ့်မည်၊
 သို့တည်းမဟုတ် မီးမွှေးကာ သစ်အယ်သီးများ ကင်ကျွေးပြီး ကျွန်တော့်ပါး
 ကိုပင် ဆွဲဆိတ်ချင် ဆိတ်လိမ့်မည်။ ကိုယ်နှင့် တွေ့မည့်သူကို ဘယ်လိုပုံစံ ရှိ
 မလဲ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခွင့်တော့ ရှိသည် မဟုတ်လား။

သို့သော် ကျွန်တော် လူခေါ်ခေါင်းလောင်း တီးလိုက်၍ တံခါးလာဖွင့်ပေး
 သည့် အမျိုးသမီးကား ရေငွေ့ရှိက်သဖြင့် ဖြူဖျော့နေသော မှန်ပြတင်း တစ်
 ချပ်နှင့် တူနေသည်။ သူမသည် ပြားချပ်သော ရင်အစုံ၊ ရှည်လျားသော
 အရပ်နှင့် အသက်ငါးဆယ်လောက် ရှိသည်။ လက်ထဲတွင် ခေတ်နောက်ကျ
 နေပြီ ဖြစ်သော ပိတ်သားအောက်ခံ ဆေးလိပ်ခွက်က တစ်ဖက်၊ အခိုးထွက်
 နေသည့် စီးကရက်က တစ်ဖက် ကိုင်ထားသည်။ နားရွက်များအထိ ဖုံး
 လျက် ရှိသည့် ညိုညစ်ညစ် ဆံခွေများက ဆံလိပ်များဖြင့် ကောက်ထားပြီးခါ
 ၈ ဖြစ်ကြောင်း ပြနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအား ခြုံကြည့်လိုက်ပါက ဂရင်း
 ညီနောင် နတ်သမီးပုံပြင်များထဲမှ မင်းသမီးတစ်ပါး အသက်ကြီးရင့်လာ
 သည်မျိုးနှင့် တူသည်။ ကျွန်တော်က သူမအား လာရခြင်း အကြောင်းရင်း

ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ရွှင်းလန်းမှာ အလုပ်လုပ်တော့ မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အင်း... အထဲဝင် ပြောကြတာ ကောင်းမယ်၊ ထောက်ခံစာတွေ ဘာတွေကော ပါလား’

‘နေဖို့ ထိုင်ဖို့ ထောက်ခံစာမျိုးတော့ မရှိဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က လောလောဆယ် အဆောင်ငှားနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလက်ရှိ ကျွန်တော့် သူဌေးဆီက အလုပ်ထောက်ခံစာတော့ ရှိပါတယ်၊ သူက နယူးဟန်ပ်ရှိုင်း ယား တက္ကသိုလ်မှာ ရှိတဲ့ ကန်တင်းက ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဗျ၊ ကင်န်တင်းက အစားအသောက် ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်က...’

‘ကင်န်တင်းက ဘာဆိုတာ သိပါတယ်၊ ငါလည်း မနေ့တစ်နေ့ကမှ မွေး လာတာ မဟုတ်ပါဘူး’

သူမက စားပွဲဖြင့် တင်ထားသော တီဗွီကြီးတစ်လုံးကို ဝိုင်းကြည့်ထားကြ ဟန်တူသည့် ထိုင်ခုံအရွယ်အစားစုံများ ပြည့်ကျပ်နေသော ဧည့်ခန်းကို ကျွန် တော့်အား လက်ညှိုးထိုးပြကာ -

‘ငါ့ဆီမှာ ငှားနေတဲ့ သူတွေဆို ညဆယ်နာရီအထိ ဒီဧည့်ခန်းကို သုံးလို့ရ မယ်၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို ညသန်းခေါင်ထိပေါ့၊ တစ်ခါတလေ ငါလည်း စနေနေ့ ညနေပိုင်း ဘေ့စ်ဘော့ပွဲတွေ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ဖြစ် ချာတိတ်တွေနဲ့ အတူတူ ကြည့်တယ်၊ ပီဇာတွေ မှာစားရင် စားကြတယ်၊ ဒါ မှမဟုတ် ငါက ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်တွေ ဘာတွေ လုပ်ပေးတယ်၊ ပျော် ပျော်ပါးပါးပေါ့’ဟု ပြောသည်။

‘ပျော်ပျော်ပါးပါး’ဆိုသော စကားက နားထောင်လို့တော့ အကောင်းသား ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

‘မင်း အရက်တွေ ဘာတွေ သောက်တတ်သလား၊ မူးပြီးများ သောင်းကျန်း

တတ်သလား၊ ပြောပါဦး မစ္စတာဂျုံးစ်၊ ဒါတွေက လူတော သူတော သိပ်
မတိုးတဲ့ အပြုအမူမျိုးမို့ ငါ ထည့်စဉ်းစားလို့ ရအောင်ပါ၊ ဒီမှာ နေတဲ့သူ
အတော်များများကတော့ ဒီလို မလုပ်တတ်ကြဘူးလေ’

‘ဟင့်အင်း... မသောက်တတ်ပါဘူး အစ်မကြီးရာ’

အရက်တော့ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တတ်သော်လည်း မူးပြီး
သောင်းကျန်းတာမျိုးတော့ ကျွန်တော့်မှာ မရှိချေ။ ကျွန်တော်က ဘီယာ
တစ်လုံး နှစ်လုံးလောက် ချလိုက်ရုံဖြင့် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။

‘ဆေးတွေဘာတွေ သုံးတတ်သလား မေးရင်လည်း မင်းဘာသာ သုံး
တတ်သည်ပဲ ဖြစ်စေ၊ မသုံးတတ်သည်ပဲ ဖြစ်စေ မသုံးပါဘူးလို့ပဲ ပြောမှာပဲ
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဟာတွေ လုပ်လာခဲ့ရင်လည်း တစ်
ချိန်ချိန်ကျ အလိုလို ပေါ်လာမှာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ငါကတော့ အခန်းသစ်
သာ ထပ်ရှာပေတော့လို့ ပြောမှာ၊ ဆေးသမားကော ဘာကော မထားဘူး
ရှင်းတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူမက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သည်။

‘မင်းပုံက ဆေးသမားရုပ်နဲ့လည်း မတူပါဘူး’

‘ကျွန်တော်လည်း ဆေးသမား မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ’

‘ငါ့မှာ ငှားစရာ အခန်းလေးခန်းတော့ ရှိတယ်၊ လောလောဆယ်တော့
တစ်ခန်းပဲ ငှားရသေးတယ်၊ မစ္စအက်ကာလေ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ပေါ့၊ သူက စာကြည့်တိုက်မှူးလေ၊ အခန်းတွေကတော့ တစ်
ယောက်ခန်းတွေချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိုတယ်က ဟာတွေထက်တော့ အပုံကြီး
ကောင်းတယ်၊ မင်းအတွက် စဉ်းစားထားတဲ့ နေရာက နှစ်လွှာက အခန်းပဲ၊

ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာ သီးသန့်ပါတယ်။ သုံးလွှာက အခန်းတွေမှာဆို မပါဘူး။ လှေကားကတော့ အဆောင်အပြင်ဘက်မှာ ရှိတယ်။ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ ခေါ်လာရင်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒါမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတိုက်အခံ ပြောစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကကို အမျိုးသမီး ဖြစ်ပြီး ခင်တတ် မင်တတ်တာကိုး။ မင်းမှာ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေရော ရှိရဲ့လား မစ္စတာ ဂျိုးစ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ သူက နွေဆို ဘော်စတွန်မှာ အလုပ်လုပ်နေမှာ’

‘အေးလေ၊ ဒါဆိုလည်း တခြား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့မှာပေါ့။ ‘အချစ်က မင်းအနားမှာပါ’ဆိုတဲ့ သီချင်းတောင် ရှိသေးတာပဲ။ မင်း သိပါတယ်’

ထိုအတွက်တော့ ကျွန်တော်က ပြုံးပဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၏ နွေဦးကာလ၌ ဝမ်ဒီကီးဂန်မှ လွဲ၍ ကျွန်တော်နှင့် ငြိနိုင်မည့် တခြားသူ တစ်ဦးဦး ရှိလာရန် အခွင့်အရေးက သိပ်ကို နည်းပါးပါသည်။

‘ငါ့အထင် မင်းမှာ ကားရှိလိမ့်မလားပဲ။ လေးရာသီစာ အငှားချတဲ့ ကားရပ်စရာ နေရာ နှစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နွေရာသီတိုင်း ပထမဆုံး လာငှားတဲ့ သူကို ဦးစားပေး ငှားလေ့ရှိတယ်။ မင်းက ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့သူပဲ။ မင်း ယူမယ် ထင်တယ်။ မယူထားမိရင်တော့ လက်လွတ်သွားမှာပဲ။ မင်းတော့ ဘယ်လို ယူဆမလဲ မသိဘူး’

‘ယူမှာပါ အစ်မကြီး’

‘ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ငါကတော့ ယူနေကျ အတိုင်းပဲ ယူမှာပါ။ ပထမဆုံးလရယ်၊ နောက်ဆုံးလရယ်၊ ထိခိုက်ပျက်စီးခရယ်’

သူမပြောတာ နည်းလမ်းကျသည့်ပုံ ရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဖွင့်ထား

သည့် ငွေစာရင်းစာအုပ်ထဲမှာလည်း အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရှုပ်စရာ ရှိသွားမည်။

‘ချက်လက်မှတ်နဲ့ ပေးလို့ရလား’

‘ပေးစရာက သိပ်များနေလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး အစ်မကြီးရဲ့ မများပါဘူး’

သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ခါ၍ ရယ်သည်။

‘အေးပါ မင်း ပေးချင်သလိုသာ ပေးတော့၊ အခန်းကို မြင်တာနဲ့ လိုချင်သွားမှာမို့ပဲလို့ ယူဆလိုက်မယ်နော်’

သူမက စီးကရက်ကို ပြာတစ်ချက် ခြွေကာ -

‘ဪ... ဒါနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဆေးလိပ်သောက်လို့ မရဘူးနော်၊ အာမခံထားတာမို့လို့ ပြောရတာ၊ ဒီမှာလည်း သောက်လို့ မရဘူး၊ တိုက်ခန်းမှာ နေတဲ့သူတွေက ဆေးလိပ်သောက်တတ်ကြတယ်လေ၊ ဒီတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ တောင်းဆိုပါရစေ၊ အီစတာဘရွတ် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ကစားကွင်းမှာ ဆေးလိပ် မသောက်ရ စည်းကမ်းထုတ်ထားတာ သိတယ် မဟုတ်လား’ဟု ပြောသည်။

‘အဲဒါတော့ ကြားပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကြောင့် သူ့လုပ်ငန်းကိုတောင် လက်လွှတ်ရတော့မလို့ ထိခိုက်သွားသေးတယ်ဆို’

‘အစတုန်းကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သူ့အတွက် ပိုပြီးတောင် အကျိုးရှိသွားသေးတယ်လေ၊ ငါ့ပိုက်ဆံတွေကို ဘရတ်ဒ်ဆီမှာ ရင်းနှီးထားတာ၊ သူက အပေါက်တော့ ဆိုးတယ်၊ အခန်းသွားကြည့်ကြမလား’

ဘာကို ဆိုလိုချင်မှန်း မသိသဖြင့် မေးကြည့်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း

သူမက လှည့်ထွက်သွားသည်။ နှစ်လွှာမှ အခန်းကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သောအခါ အဆင်ပြေသည်ဟု လက်ခံမိသည်။ အိပ်ရာမှာ ကြီးလည်း ကြီး၏ မြင်ကွင်းမှာ ပို၍ပင် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ အိမ်သာကတော့ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ကျဉ်းလွန်းသည်။ ကမုတ်ခွက်အပေါ် ထိုင်နေလျှင်ပင် ရေချိုးခန်းဘက် ခြေတစ်ဖက် ရောက်နေမည် ထင်သည်။ သို့သော် ဝင်ငွေကလေး က မျောက်ကချောက်သာ ရှိသည့် ကောလိပ်ကျောင်းသား တစ်ယောက် အနေဖြင့် သည်မျှလောက်ကို ကြေးမများနိုင်။ စောဒကတက်စရာလည်း ကြီးကြီးမားမားတော့ မရှိချေ။ သည်လို မြင်ကွင်းမျိုးဖြင့် ဆိုလျှင် ဟက်ဗန်းစ် ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက် သည်ထက်ကောင်းမွန်သော နွေရာသီ အပန်းဖြေ စခန်းများ၌ လူကုံထံများ လာရောက် အနားယူကြမည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုပေ။

ဝမ်ဒီသာ သည်နေရာမှာ ရှိမည်ဆိုလျှင်ဟု ကျွန်တော် မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ နှစ်ယောက်သား ရှုခင်းကလေးကို ကြည့်ရင်း လေးတွဲစွာ လာရောက် ပုတ်ခတ်သော အပြင်ဘက်မှ ရေလှိုင်း၏ စည်းချက်သံကလေး နားဆင်၍ အိပ်ရာကြီးပေါ်တွင်...။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်သည့် အရာ ဖြစ်လာမည်။

ကျွန်တော့်ပါးပြင်၌ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး -

‘အဲဒါမျိုး လိုချင်တာ’ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် ပြောသည့် ‘အဲဒါမျိုး’ဆိုသည်မှာ အခန်းကို ပြောနေခြင်း မဟုတ်ချေ။

‘မင်း ဒီလို ပြောမယ်ဆိုတာ ငါ သိသားပဲ၊ မင်းမျက်နှာက သိသာတယ်’

သူမက ကျွန်တော် တွေးနေသည့် အရာကို သိနေသလို ပြောသည်။ သိချင်လည်း သိမှာပေါ့လေ။ သူမက သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံးပြီးဖြစ်သွားရာ

ပြားချပ်သော ရင်၊ ဖျော့တော့သော အသားအရေနှင့်ပင်လျှင် ချားလ်ဒစ်က
င်းစ်၏ ဝတ္ထုထဲမှ မြေရှင်မိန်းမကြီးနှင့် တူနေသည်။

‘မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အသိုက်အမြို့လေးပေါ့၊ ဗာဆေးလ်နန်းတော်လောက်
တော့ ဘယ်ခမ်းနားပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထင်ရင် ခုတင် ရွှေနန်းပဲ
ဟုတ်လား၊ မင်းတစ်ယောက်စာတော့ စိတ်ကြိုက် နေလို့ ရမယ်၊ တက္ကသိုလ်
က အဆောင်လိုတော့ မျှသုံးစရာ မလိုဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား၊
တစ်ယောက်တည်းသမားရော ဟုတ်ရဲ့လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်က ဝန်ခံလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံငါးရာလောက် ဘဏ်စာရင်း
စာအုပ်ထဲ ထည့်ပေးဖို့ အဖေ့ကို လှမ်းပြောရမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ သို့
မှသာ ချက်လက်မှတ်ကို စသုံးလို့ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ အဖေက ပိုက်ဆံ
တော့ ထည့်ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း ပွစိပွစိတော့ ပြောလိမ့်မည်။ အ
မေ့အကြောင်းသာ စကားထဲ ပါမလာဖို့ မျှော်လင့်မိသည်။ အမေ ဆုံးသွား
သည်ကပင် လေးနှစ်နီးနီး ရှိတော့မည် ဖြစ်သော်လည်း အဖေက အမေ့
ဓာတ်ပုံ တစ်ဒါဇင်လောက်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်၍ သွားလေရာ ဆောင်
ထားမြဲ၊ လက်ထပ် လက်စွပ်ကိုလည်း ဝတ်ထားမြဲပင်။

မစ္စက်ရှော့ပ်လောက အိပ်မက်မက်နေသလို လေသံမျိုးဖြင့် -

‘ကိုယ်ပိုင်အလုပ်နဲ့ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာနဲ့ပေါ့လေ၊ ကောင်းသားပဲ ဒက်ဗင်
ရဲ့၊ ငါ မင်းကို ဒက်ဗင်လို့ ခေါ်လို့ရတယ် ဟုတ်လား’ဟု မေးသည်။

‘ဒက်ဗ် လို့သာ ခေါ်ပါဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

သူမက တံစက်မြိတ်အောက်မှ ခပ်စောင်းစောင်း ဖြစ်နေသော အမိုးကို

ကြည့်လိုက်၊ အခန်းလေးအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

‘စိတ်လှုပ်ရှားတယ် ဆိုတာ မကြာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ အချိန် ခဏလေးမှာတော့ ခံစားလို့ အကောင်းသားပဲ၊ လွတ်လပ်တဲ့ အရသာမျိုးပေါ့လေ၊ မင်း ဒီမှာ အသားကျမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ မင်းပုံစံက ကစားကွင်းက ဝန်ထမ်းပုံ ပေါက်သားပဲ’

‘အဲဒီလို ပြောတာ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ယောက် ရှိပြီဗျ’

ပြီးမှ ယာဉ်ရပ်နားစခန်းမှာ လိန်းဟာဒီနှင့်လည်း ထိုသို့ အပြောခံရသည်ကို အမှတ်ရမိသဖြင့် -

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ တကယ်ဆို ဒီလို အပြောခံရတာ သုံးကြိမ်မြောက်ပဲ’ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျန်နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိသားပဲ၊ လောင်းတောင် လောင်းလိုက်ချင်သေး၊ ပြပေးစရာ ရှိသေးလား၊ အိမ်သာက သိပ်တော့ မကျယ်ဘူး ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒီလို တိုက်ခန်းမျိုးမှာ နေတဲ့ကောင်တွေက မနေ့ညက ကောင်မလေးတွေ ဘာညာဘာညာ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ မင်းကို ရှိုးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ အငှားတိုက်ခန်းက အိမ်သာဟာ ဘယ်လောက် အနေရ ခက်သလဲ ဆိုတာ မင်း ဒက်ခနဲ သိသွားတာပေါ့’

ကျွန်တော် တဟားဟားဖြင့် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်မိတော့ မစွက်ရှော့ ပ်လောကပါ လိုက်ရယ်လေသည်။
